

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 812/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 21 września 2022r. sygn. II K 1211/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>podniesiony przez prokuratora:</p> <p>1. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy oskarżonego nie są znaczne, a jego postawa i warunki osobiste prowadzą do przekonania, że będzie on w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	

przyszłości
przestrzegął
porządku prawnego,
co skutkowało
niezasadnym
warunkowym
umorzeniem
postępowania
karnego;

podniesione przez
obrońcę:

**2. zarzut obrazy
przepisów**

**postępowania tj.
art. 7 kpk**

poprzez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodu z zawartego
przez oskarżonego
ze spółką działającą
pod firmą (...) sp.
z o. o. z siedzibą w
W. porozumienia w
sprawie rozwiązania
umowy z dnia
1 stycznia 2019r.,
sprowadzającej się
do twierdzenia,
iż zawarcie tego
porozumienia było
celowe,
nacechowane złą
wolą i zmierzające
do umyślnego
uchylania się od
płacenia alimentów,
podczas gdy
oskarżony nie miał
w dniu 30 kwietnia
2019r. świadomości
wydania w dniu
18 kwietnia 2019r.
przez Sąd Okręgowy
w Piotrkowie
Trybunalskim
orzeczenia w
sprawie I.C.346/19

tj. postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia alimentacyjnego na rzecz małoletniej córki, a zawarcie porozumienia było spowodowane decyzją przedstawicieli spółki, którzy nie chcieli współpracować z oskarżonym mającym liczne zadłużenia ściągane w drodze egzekucji komorniczych, a która to obraza przepisu miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, albowiem doprowadziła do nieprawidłowych ustaleń sądu rejonowego w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego;

3. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż oskarżony od początku nie zamierzał realizować treści zapadłego rozstrzygnięcia sądowego w przedmiocie świadczeń alimentacyjnych na rzecz córki, a jego postawa świadczy o

realizacji znamienia uchylenia się, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie całokształtu dowodów winna prowadzić do odmiennego wniosku, w szczególności gdy oskarżony płacił alimenty jeszcze przed wydaniem orzeczenia sądowego, nie uchylał się od tego obowiązku, natomiast brak uiszczenia alimentów w pełnej wysokości spowodowany był przyczynami obiektywnymi (liczne zadłużenia i postępowania komornicze, wysokie zadłużenia powstałe w czasach trwania związku małżeńskiego, brak możliwości znalezienia pracy);

4. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż oskarżony wykazywał lekceważącą, bierną podstawę celem podjęcia zatrudnienia, podczas gdy w

	<p>rozpoznawanej sprawie prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie całokształtu dowodów winna prowadzić do odmiennego wniosku, a oskarżony podjął rzeczywisty trud zmierzający do podjęcia aktywności zawodowej, mający umożliwić realizację świadczeń alimentacyjnych na rzecz córki m.inn. wysyłając systematyczne aplikacje za pośrednictwem pracuj.pl, zakładając spółki prawa brytyjskiego celem nawiązania współpracy z innymi podmiotami gospodarczymi, podejmując prace dorywcze, który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia albowiem doprowadził do błędnych ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. 1 Apelacja prokuratora okazała się być niezasadna.</p>				

Skarżący podstawił zaskarżonemu orzeczeniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez błędne uznanie, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie są znaczne, a postawa i warunki osobiste A. (wcześniej A. A. (2)) S. prowadzą do przekonania, że pomimo umorzenia będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. Analiza uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego prowadzi także do wniosku, iż spośród dwóch w/w kwantyfikatorów (stopień winy, stopień społecznej szkodliwości), które muszą wystąpić kumulatywnie, w ocenie prokuratora to stopień winy oskarżonego przekraczał próg określony w art. 66 § 1 kk. Tymczasem wbrew temu, sąd rejonowy prawidłowo dostrzegł i ocenił wszystkie okoliczności rzutujące na ocenę stopnia obu w/w przesłanek.

Na wstępie już należy także podnieść, że sąd rejonowy dokonał odmiennych od oskarżyciela publicznego ustaleń w zakresie narażania córki przez oskarżonego na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych. Ustaleń tych nie zakwestionowano, także w ocenie sądu okręgowego dokonana w konsekwencji powyższego zmiana kwalifikacji prawno-karnej przypisanego czynu jest prawidłowa. Ostatecznie oskarżonemu przypisano popełnienia czynu, o jakim mowa w art. 209 §1 kk, który jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Oczywiście zagrożenie karą to główny wyznacznik stopnia społecznej szkodliwości jakiegoś bezprawnego zachowania, a nie winy sprawcy - tym nie mniej w sposób pośredni wpływa na ocenę

stopnia tej winy, skoro i sprawca ma świadomość „większej”, czy „mniejszej” powagi swojego zachowania dla porządku prawnego. Ustalono, że oskarżony miał świadomość, iż jego córka – na skutek zachowania ojca – nie jest narażana na niemożność zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. Prokurator zaakcentował takie okoliczności sprawy, jak działanie sprawcy z premedytacją zmierzające „do ukrywania majątku przed pozostałymi wierzycielami” i późniejsze „wykreowanie” wobec siebie trudnej sytuacji finansowej, poprzez rezygnację z bardzo dobrze płatnej pracy. Zdaniem sądu okręgowego nie sposób jest twierdzić o celowym „ukrywaniu” majątku przez oskarżonego przed pozostałymi, licznymi wierzycielami. Kodeks karny przewiduje odpowiedzialność karną tego, kto udaremnia lub uszczupla

zaspokojenie
swojego wierzyciela
przez to że usuwa,
ukrywa, zbywa,
darowuje, niszczy,
rzeczywiście lub
pozornie obciąża
albo uszkadza
składniki swojego
majątku - w
razie grożącej mu
niewypłacalności lub
upadłości (art. 300
§1 kk). Oskarżonemu
ani nie zarzucono,
ani nie przypisano
przestępstwa
związanego z
bezprawnym
ukrywaniem
majątku, czy innego
przeciwko obrotowi
gospodarczemu i
interesom
majątkowym w
obrocie
cywilnoprawnym.
Fakt, iż oskarżony
uchylał się od
pełnej alimentacji,
co zostało uznane za
wypełnienie
przesłanek czynu, o
jakim mowa w art.
209 §1 kk, sam w
sobie nie przesądza
jeszcze, że stopień
jego winy musiał być
wyższy niż znaczny.
Wyjaśnienia
oskarżonego, w
których przekonuje
o swojej trudnej
sytuacji finansowej
– to linia obrony
przyjęta w sprawie,
do której oskarżony
ma prawo. Podobnie
należy ocenić
podnoszone przez

prokuratora
„bagatelizowanie”
obowiązku
alimentacyjnego.

Reasumując: to sąd
rejonowy
prawidłowo ocenił
całokształt
zachowania
oskarżonego, w tym
stopień winy i
społecznej
szkodliwości
przypisanego
zachowania oraz
uznał, że pomimo
umorzenia
postępowania
sprawca nie wejdzie
już pomocnie w
konflikt z prawem.

Przekonująco
brzmia w
szczególności
wywody tego sądu,
gdy rozważa prawne
konsekwencje
związane ze
skazaniem dla osoby
oskarżonego.

Właśnie one
stanowią najbardziej
pewny element
założenia, że
sprawca nie popełni
już w przyszłości
żadnego
przestępstwa.

Można stwierdzić, że
oskarżony poprzez
przedmiotową
sprawę „otarł” się
o sytuację, w
której - z powodów
swojej ewentualnej
karalności - jego
przyszła kariera
mogłaby lec w
gruzach.

Prawidłowo oceniono zasadność takiej, a nie innej represji karnej zastosowanej wobec sprawcy.

Orzeczenie o warunkowym umorzeniu przedmiotowego postępowania karnego na okres próby 2 lat, w którym dodatkowo zobowiązano oskarżonego do bieżącego wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego wobec córki i zasadzono kwotę 1000 zł. świadczenia pieniężnego, nie razi także niewspółmiernością w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy -

gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739).

Reasumując: sąd odwoławczy podziela dokonane przez sąd I instancji ustalenia faktyczne, w tym w zakresie stopnia winy sprawcy, przez prymat podniesionych powyżej, w tym negatywnych skutków, jakie dla dobrostanu córki poczyniło

zachowanie
oskarżonego.

Ad. 2.

Apelację obrońcy
zmierającą do
ustalenia, iż
oskarżony nie
uchylał się od
obowiązku
alimentacyjnego, co
wino doprowadzić
do uniewinnienia
A. S., uznano za
niezasadną.

Analiza apelacji
obrońcy prowadzi do
wniosku, że zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych (pkt II
i III apelacji)
miał być związany
po pierwsze: z
uprzednią
nieprawidłową
ocena dowodu z
dokumentu tj.
porozumienia
zawartego przez
oskarżonego w dniu
1 stycznia 2019r.
oraz po drugie: z
brakiem
uwzględnienia
całości sprawy
(brak świadomości
wydanego
orzeczenia
sądowego, liczne
zadłużenia powstałe
jeszcze w trakcie
trwania związku
małżeńskiego i
postępowania
komornicze z nimi
związane,
podejmowane
starania o

znalezienie pracy)
– w tej sytuacji
powyższe zostaną
omówione łącznie.

Wbrew
twierdzeniom
obrońcy nie sposób
zgodzić się z
zarzutami w kwestii
błędów w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku i mających
wpływ na jego
treść, a który
to zarzut winien
doprowadzić do
wydania orzeczenia
uniewinniającego -
albowiem sąd I
instancji błędu
takiego się nie
dopuścił.

Należy także
podkreślić, iż zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku
nie może
sprowadzać się tylko
i wyłącznie do
samej polemiki z
ustaleniami
poczynionymi przez
Sąd, a wyrażonymi
w uzasadnieniu
wyroku. Zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
powinien dążyć do
wykazania
konkretnie uchybień
w zakresie
logicznego

rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd meriti przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego skarżącego wyrok, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II Aka 162/10). Innymi słowy: sama możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych. Przyjmuje się również, iż błąd w ustaleniach faktycznych nie jest

zarzutem
samodzielnym. W
praktyce każdy taki
błąd jest bowiem
skutkiem naruszenia
przepisów
postępowania, lecz
nie odwrotnie. Jeśli
bowiem Sąd
przeprowadzi
postępowanie,
zachowując
wszystkie reguły i
zasady rzetelnego
procesu, nie ma
możliwości
postawienia mu
skutecznie zarzutu
poczynienia
wadliwych ustaleń
faktycznych.
Wskazuje to więc, iż
błąd w ustaleniach
faktycznych jest
zawsze wtórny
wobec naruszenia
przepisów
postępowania i
stanowi
konsekwencję
uchybień w
procedowaniu.

Sąd Okręgowy
zważył, że sąd
I instancji nie
naruszył w
przedmiotowej
sprawie w żaden
sposób przepisów
postępowania
określonych w art.
7 kpk. Wbrew
twierdzeniom
skarżącego,
zgromadzone w
sprawie dowody,
zostały oceniane w
sposób zgodny z
zasadami wiedzy

i doświadczenia
życiowego oraz
logicznego myślenia
w zakresie
dopuszczenia się
przez oskarżonego
przestępstwa, o
jakim mowa w
art. 209 §1
kk, w szczególności
poprawnie oceniono
wyjaśnienia
oskarżonego, w
których neguje
uchylanie się od
pełnej alimentacji
na rzecz dziecka.
Przyjęta przez
oskarżonego linia
obrony polegająca
na całkowitym
zanegowaniu
negatywnego
stosunku do tego
obowiązku, po
prostu nie mogła się
ostać, gdyż zebrany i
dostatecznie
jednoznaczny
materiał dowodowy,
oceniany
całościowo,
prowadzi do jednak
odmiennych
wniosków. Oceny
tej nie są w
stanie skutecznie
obalić, czy zmienić
argumenty
podnoszone przez
obrońcę związane z
istniejącymi
zadłużeniami, w
szczególności
czasem ich
powstania, czy
wykazywane
podejmowanie
starań o znalezienie
pracy – w

oparciu o „bazę internetową” (na portalu pracuj.pl, zakładanie spółek, zamieszczanie ogłoszeń przez internet). Tak odszyfrowywane przez apelanta zamiary i świadomość oskarżonego, nie przekonują, gdy weźmie się pod uwagę oczywiste fakty: oskarżony to młody, silny i bardzo dobrze wykształcony mężczyzna, mający świadomość konieczności łożenia na utrzymanie swojego dziecka. Poprzez przyznanie własnego wykształcenia oraz doświadczeń z żoną (aktualnie byłą), wyjątkowo nawet pewną świadomość sprawy sądowej i dochodzonych alimentów, co oskarżony sam przecież przyznawał usprawiedliwiając zawarcie z matką dziecka ugody opiekującej na 3.000 zł. miesięcznych alimentów na córkę.

Kłóci się uzasadnienie wykazywane przez apelanta na poparcie tezy o braku świadomości istnienia obowiązku

alimentacyjnego
(uzasadnienie
zarzutu nr I),
z podnoszonym
jednocześnie
faktem, iż A.
S. płacił alimenty
nawet jeszcze zanim
wydano sądowe
orzeczenie
(uzasadnienie
zarzutu nr II).
Okoliczności, w
jakich doszło do
rozstania
małżonków S., a
co wynika także
z załączonych akt
sprawy rozwodowej,
są bardzo burzliwe.
Wniosek o rozwód
został wniesiony w
dniu 11 marca
2019r. , ale
strony fizycznie
rozstały się jeszcze
w końcu 2017r.
Przesłuchana w
charakterze świadka
matka dziecka
przekonująco
opisała, że czasokres
objęty
przedmiotowym
aktem oskarżenia
poprzedzały
rozmowy
małżonków co do
tego, kto i w jakiej
wysokości winien
utrzymywać córkę, a
w szczególności, że
oskarżony
prezentował
postawę, iż winien
to czynić jej dziadek
(ojciec matki
dziecka), skoro
dotychczas
finansował tak

córkę, jak i wnuczkę oraz wydatnie zaspokajał potrzeby całej ich rodziny. Faktycznie oskarżony nie był obecny na posiedzeniu przeprowadzonym przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Tryb. w dniu 18 kwietnia 2019r., na którym wydano postanowienie o zabezpieczeniu powództwa – zgodnie z prawem został jednak o owym posiedzeniu zawiadomiony na ostatni wiadomy dla żony (...) adres (w sprawie karnej musiało dojść do wydania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu w/w, albowiem nie można było ustalić miejsca jego pobytu), a przesłuchana w tej sprawie w charakterze świadka A. S. zeznawała o poinformowaniu oskarżonego o pozwie, terminie w sprawie rozwodowej, czy zabieraniu dziecka przez oskarżonego pod w/w adres (...) i taki także adres wskazał sam oskarżony, gdy po raz pierwszy zapoznawał się z

aktami sprawy
cywilnej po
doręczeniu mu na
ów adres zaocznego
wyroku
rozwodowego (k.68,
69 akt I.C.
346/19). Sam proces
rozwodowy nie był
więc dla A. S.
żadnym
zaskoczeniem, tak
samo jak wysokie
żądania ze strony
matki, co do
łożenia na dziecko
(o czym stanowią
m.inn. zeznania).
Przekonująco
brzmia argumenty
sądu rejonowego
w tym względzie.
Sąd odwoławczy
rozważał, czy
ewentualnie istnieje
konieczność zmiany
opisu przypisanego
ostatecznie czynu,
poprzez ustalenie
innych jego granic
czasowych tj.
ustalenia późniejszej
daty początkowej
(od dnia wydania
prawomocnego
orzeczenia) czy
wyszczególnienia
poszczególnych
kwot alimentów
wynikających z
poszczególnych
orzeczeń (sąd
rejonowy zastąpił
powyższe wskazanie
zawarte w akcie
oskarżenia,
stwierdzeniem „w
ostatnio zasądzonej
kwocie”),
ostatecznie jednak

uznał, że takiej potrzeby nie ma w kontekście konieczności wykazania zaległości alimentacyjnej równoważnej określonej w przepisie art. 209 §1 kk kwoty – co niewątpliwie miało miejsce. Ponadto powyższe pozostawałyby bez wpływu na ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie. Przede wszystkim zaś nie budzi wątpliwości ocena tego, że oskarżony – w granicach wskazanych w opisie czynu, łącznie dopuścił się uchylania się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych. Ostateczna kwota 3000 zł. została ustalona na mocy ugody z dnia

28.10.2019r., którą dobrowolnie zawarł oskarżony, a o której to ugodzie zawiadomił sąd cywilny jego pełnomocnik pismem z dnia 1 października 2019r. (porozumienie musiało być zatem zawarte wcześniej). Odnosząc natomiast powyższą kwotę 3.000 zł. do potwierdzonych wpłat na poczet alimentów, już choćby z tego okresu czasu – zaległości alimentacyjne znacząco przekraczają zsumowaną wysokość trzech świadczeń okresowych. Jak wynika także z pisma komornika sądowego w sprawie sygn. KMP 4/20, z dnia 15 września 2021r. zaległości na dzień „złożenia wniosku” przez wierzycielkę w pozycji „należność główna” to już kwota 22.200 zł. (k.163). Załączone przez obrońcę do akt kopie dowodów wpłat przekazami pocztowymi, na poczet alimentów z okresu od 19.01.2019r. do 08.07.2021r. (k. 215, k. 217-220) potwierdzają ich

wpłatę w łącznej kwocie 6.492,49 zł., gdzie z okresu od dnia 28.10.2019r. do 12.08.2021r. jest to kwota wpłat łącznie 5.000zł. (takowa ustalił także sąd rejonowy, co wynika z pisemnych motywów jego orzeczenia).

Analizując akta sprawy stwierdzić należy istnienie potwierdzenia wpłat dokonanych przez oskarżonego przelewem na konto matki dziecka, z tego okresu czasu tj. od 13 sierpnia 2020r. do 08.07.2021r włącznie w wysokości 3800 zł. (k.305-307) - przy należnej ich wysokości (wobec treści orzeczenia) już za sam w/w okres pełnych 21 miesięcy (od listopada 2019r. - do końca lipca 2021r.), rzędu 63.000 zł. Sam oskarżony jak wyjaśnia, złożył wniosek o obniżenie alimentów dopiero we wrześniu 2021r.

Sąd odwoławczy zauważa, że obrońca przedstawił dowody przelania przez oskarżonego pieniędzy na konto A. S. (2) także z okresu od 13.08.2017r. do

30.04.2018r., w łącznej wysokości około 35.000 zł. - ale jest to okres pozostający poza granicami przedmiotowego czynu. Świadek A. S. zeznała natomiast, że to rażący brak partycypowania w utrzymaniu dziecka w późniejszym okresie spowodował, iż zdecydowała się na wszczęcie egzekucji komorniczej w zakresie alimentów. Różnice pomiędzy kwotami należnymi, a wpłacanymi na ich poczet są natomiast tak duże, że dokonywane wpłaty słusznie zostały uznane przez sąd I instancji za symboliczne.

Wbrew stanowisku obrony poprawne są ustalenia sądu meriti, co do całościowej oceny zachowania A. S. pod kątem przesłanek, o jakich mowa w art. 209 §1 kk. Choć także istnieją dla sądu odwoławczego pewne wątpliwości, co do wszystkich powodów, dla których oskarżony zawarł sporne porozumienie z kwietnia 2019r., to w pewności ocena dokumentu

wymienionego w zarzucie z pkt I apelacji obrońcy, nie jest przejawem takiej obrazy przepisów postępowania, o jakiej mowa w art. 438 pkt 2 kpk tj. by miała ona wpływ na treść wydanego ostatecznie orzeczenia.

W sprawie chodzi o okres niealimentacji trwającej do dnia 12 sierpnia 2021r., gdzie nawet pomimo czynnej postawy samego A. S. w procesie cywilnym, nie wzruszono wysokości alimentów ustalonych na 3000 zł. w dniu 28 października 2019r., a więc blisko dwa lata wcześniej. Skoro oskarżony nie był w stanie płacić pełnych alimentów w tym okresie czasu, to winien podjąć wszystkie możliwe kroki, by albo udowodnić potrzebę ich zmniejszenia (wszczynając skutecznie sprawę o obniżenie alimentów), albo zatrudnienie podjąć i je płacić w pełnej wysokości – także wbrew oczekiwaniom, co do własnej kariery i wbrew posiadanemu

wykształceniu (tj. poniżej niego). Oskarżony tymczasem płacił bardzo niewielkie, by nie powiedzieć symboliczne wręcz kwoty alimentów na córkę. Nigdy przy tym nie zarejestrował się jako poszukujący pracy w Urzędzie Pracy do tego przeznaczonym. Dobrze, jeśli ktoś poszukuje zatrudnienia dodatkowo także poprzez internet (platforma pracuj.pl, inne), dobrze, gdy jest czynny w poszukiwaniach tam zatrudnienia (próby prowadzenia własnej działalności) - jeśli jednak jest rodzicem, który winien płacić określone alimenty - dodatkowo w wysokości, o którą sam ostatecznie wnioskował - i nie płaci alimentów (czy też płaci w symbolicznych kwotach), a zadłużenie sięga co najmniej trzykrotności świadczeń okresowych - to już naraża się na uchylanie w rozumieniu art. 209 §1 kk. Dodatkowo twierdzenia oskarżonego, gdzie

wyjaśnia, iż zawarcie ugody dotyczącej 3000 zł. alimentów na dziecko było sprzężone z obietnicą żony, że nie będzie ona w procesie rozwodowym dochodziła alimentów na siebie samą, w żaden sposób nie ekskulpuje oskarżonego. Potwierdza jedynie jakieś „przeliczenia” po stronie A. S. i podejmowanie „zabiegów” w zakresie tego, co mu się lepiej na daną chwilę opłacało. Postawa oskarżonego, który płacąc tak symboliczne kwoty alimentów, będąc dodatkowo zdrowym, młodym wykształconym mężczyzną, jednocześnie nie poszukuje pracy w sposób przewidziany prawem w urzędzie do tego przeznaczonym - jakiegokolwiek zatrudnienia - z racji przedłużającego się okresu braku wpłaty alimentów w pełnej wysokości, w tym także pracy nawet poniżej własnego wykształcenia i oczekiwań, a dodatkowo

prezentuje
roszczeniową
postawę wobec
małżonka, co do
dochodzonych
kwot- została
poprawnie oceniona
przez sąd rejonowy.

Na rozprawie
apelacyjnej obrońca
podniósł, iż
oskarżony jest
„ofiara swojego
życiowego sukcesu”,
w znaczeniu:
wykorzystywaną w
sprawach rodzinno-
opiekuńczych przez
drugą stronę
procesu.

Tymczasem, w
ocenie sądu
odwoławczego,
kwestia alimentów
na córkę winna
zostać rozgraniczona
od innych
ewentualnych spraw
majątkowych byłych
już małżonków S.,
także sporów
dotyczących tego:
kiedy i na co
zaciągnęli oni (on?)
swoje niespłacone
zobowiązania
finansowe, w
szczególności, czy
długi oskarżonego
ściągane przez
wierzycieli, o
których stanowi
apelacja obrońcy,
powstały na skutek
wystawnego (zbyt?)
życia całej rodziny
(także byłej żony).
Kwoty objęte
egzekucjami

komorniczymi
prowadzonymi
przeciwko
oskarżonemu, to
wysokie zaległości
powstałe dużo
wcześniej, w których
istnieniu oskarżony
przecież wiedział.
Oskarżony, jako
osoba wykształcona
tym bardziej miał
świadomość
narastającego
zadłużenia i tego
konsekwencji. Jeśli
jego długi z jakiś
powodów winny
obciążać obje
małżonków – to
udowodnienie tego
stanu winno
nastąpić na drodze
cywilnej, w innym
procesie, a nie
rzutować na kwestie
łożenia alimentów
na córkę. W
niniejszej sprawie
oskarżony mający
wyjątkowe
doświadczenie
zawodowe,
wyjątkowo dobre
wykształcenie, do
tego znający kilka
języków –
niewątpliwie
powinien i mógł
uiszczać wyższe
kwoty na poczet
należnych
alimentów.
Prezentowana
postawa wobec tego
obowiązku, w
szczególności
nieregularne
uiszczanie
symbolicznych

<p>alimentów oraz ustalone przez sąd rejonowy pojedyncze zachowania w/w oceniane całościowo, nawet uwzględniając okres pandemiczny, uzasadniało ich łączną ocenę jako wypełnienie znamion uchylania się od alimentów w rozumieniu przepisu art. 209 §1 kk.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- prokuratora: o zmianę wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2, orzeczenie grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, obowiązku łóżenia na córkę i nawiązki w wysokości 1000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;</p> <p>- obrońcy: o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>		

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
- apelacja zmierzająca do zmiany wyroku poprzez skazanie A. S. na wnioskowaną przez oskarżyciela karę, podobnie jak apelacja obrońcy zmierzająca do wydania wyroku uniewinniającego, nie zasługiwały na uwzględnienie z przyczyn wymienionych powyżej w punkcie 3.1.(Ad.1);		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
- wina, sprawstwo, zastosowana represja karna;			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
- wskazano w punkcie 3.1.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

<p>6. Koszty Procesu</p>		
	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>pkt 2, 3</p>	<p>O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o treść art. 636 § 1 i 2 kpk, art. 633 kpk i art. 8, 9, 12 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Wysokość należnej opłaty za drugą instancję orzeczono w oparciu o art. 8 i 7 ustawy o opatach w sprawach karnych. Na wydatki postępowania odwoławczego złożył się 20 zł. ryczałt za doręczenie pism. Zdaniem sądu odwoławczego, mając na uwadze ustaloną sytuację finansową oskarżonego, a w tym jego możliwości zarobkowe, brak było podstaw do uznania, iż w/w nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych związanych z wniesioną apelacją. Wydatki za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej nieuwzględnionej apelacji prokuratora przejęto na</p>	

	rachunek Skarbu Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 21.09.2022r. w sprawie II K 1211/22		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 21.09.2022r. w sprawie II K 1211/22		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana